

2022
LETNIK XXX

7-8

Mir

Odmev Medžugorja

Foto: Radiopostaja MIR Medjugorje

**Z MOLITVIJO IN S
POSTOM JE MOGOČE
USTAVITI VOJNE**

**INTERVJU
BORIS MILAVEC, 2. del**

**NAJ BO VAŠA MOLITEV
ŠE MOČNEJŠA!**

IZ VSEBINE REVIIJE

Sporočila Kraljice miru ... 4
Vidkinja Vicka spodbuja ... 5

Osrednja tema ... 6
Z molitvijo in s postom je
mogoče ustaviti vojne

Intervju ... 12
Boris Milavec, 2. del
Mladinski festival v Sloveniji
... 17
Svetnik 20. stoletja ... 18
Bl. Edward Poppe

Poromali smo ... 22
Prvič V Medžugorju
Pričevanje ... 25
Oče Franc Špelič, moj tast
Molitev ... 28
Veliko znamenje v času
Marijin dan v Velesovem ... 30
41. obletnica prikazovanj ... 32

Pričevanje ... 34
Izpolnitev hrepenenj in iskanj,
2. del
Papežovo pismo o liturgiji ... 37
Spodbude s. Emmanuel ... 40
»Naj bi vaša molitev še
močnejša!«

Marijini obroki ... 45
Romanja ... 46
Kolofon ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Kako različne so podobe letošnjega poletja! Poleg teh, ki kažejo lepote naših gora, rek, pokrajine, morja ..., pa je v zadnjem mesecu najpogostejša podoba suše v naravi in posledično obsežnih požarov. Ne le pri nas, v Sloveniji, ampak tudi marsikje po Evropi in svetu. Morda bi lahko rekli, da je zemlja tako zelo izsušena, da že od same sončne pripeke gori ... Vode, predragocene tekočine, pa marsikje zmanjkuje ...

Tako v naravi! Kaj pa človek? Izsušen je od sodobnega tempa življenja, mnogi se srečujejo z izgorelostjo ... Naše oči so sicer polne mnogih dobrin, toda veke so težke od tega zmaterializiranega sveta, srca pa lačna in žejna ... Ko bi le dvignili pogled in na nebu poiskali Njo, ki nas vabi in kliče za seboj in želi biti naša Zvezda vodnica!

V tokratni številki revije smo zbrali kar nekaj sestavkov, ki nas nagovarjajo prav k temu, k dvigu našega pogleda k Začetku, k Izviru vsega. Svetnik 20. stoletja je duhovnik, ki je gorel zato, da je predvsem otrokom priljubil češčenje Najsvetejšega. Spominjamo se Marijinega dne v Velesovem in praznovanja 41. obletnice Marijinih prikazovanj v Medžugorju. Osrednja tema in s. Emmanuel pa izpostavljata molitev in post kot najmočnejše orožje za resne težave časa, v katerem živimo.

Privoščimo si torej v teh dneh studenec Žive vode – ne le z branjem revije, ampak tudi z branjem Božje besede. Naj nas osveži, okrepi in napolni z mirom, ki ga ta svet ne more dati. Tako ne bomo v strahu pred negotovo prihodnostjo, ampak se bomo z velikim zaupanjem izročali v Marijino varstvo in varstvo njenega Sina.

*Blagor človeku, ki premišljuje
Gospodovo postavo podnevi in ponoči.
Tak je kakor drevo,
zasajeno ob vodnih strugah,
ki daje svoj sad ob svojem času
in njegovo listje ne ovene;
vse, kar dela, uspeva
(prim. Ps 1, 1–3).*

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. junija 2022***

»Dragi otroci!

Radujem se z vami in zahvaljujem se vam za vsako žrtev in molitev,
ki ste jo darovali za moje namene.

Otročiči, ne pozabite, da ste pomembni
v mojem načrtu odrešenja človeštva.

Vrnite se k Bogu in molitvi, da bi Sveti Duh deloval v vas in po vas.

Otročiči, jaz sem z vami tudi v teh dneh,
ko se satan bori za vojno in sovraštvo.

Razdvajanje je močno in zlo deluje v človeku kot še nikoli do sedaj.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. julija 2022***

»Dragi otroci!

Z vami sem, da bi vas vodila po poti spreobrnjenja, ker, otročiči,
s svojim življenjem morete približati mnogo duš mojemu Sinu.

Bodite radostni pričevalci Božje besede in ljubezni
in z upanjem v srcu, ki premaguje vsako zlo.

Odpustite tistim, ki vam povzročajo zlo, in pojdite po poti svetosti.
Jaz vas vodim k svojemu Sinu, da bi bil On vaša pot, resnica in življenje.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Redno letno srečanje vidkinje Ivanke s Kraljico miru 25. junija 2022

Srečanje z Gospo je imela vidkinja Ivanka na svojem domu, prisotna je bila le njena družina. Videnje je trajalo pet minut (18.34–18.39).

Kraljica miru je dala sledeče sporočilo:

»Otročiči, molite, molite, molite!«

VIDKINJA VICKA SPODBUJA ...

Marija nas vedno nagovarja: "Dragi otroci!" Ko je bila mlada mama, je najprej učila moliti, Jezusa in svojo družino je čuvala z molitvijo. Molitev je potrebna, da smo in ostanemo družina. Kolikokrat nam je rekla: "Bodite povezani v molitvi, doma morate moliti!" Dovolj bi bilo deset minut, a v tem času naj bi bili res združeni v molitvi ... Deset minut je dovolj za začetek, potem pa lahko počasi počasi napredujemo – v skladu s potrebami družine.

V družini si je treba vzeti čas, da skupaj posedimo ob mizi. Družine morajo imeti svoje trenutke, v katerih so starši tam za otroke in otroci za starše, da se lahko ustvari ozračje dialoga. Kolikokrat otroci dobijo denar, tudi veliko denarja, ker jim starši ne znajo pokazati svojih

čustev ali ker ne vedo, kaj reči! Marija pa pravi, da se ljubezni ne da kupiti, ljubezen se lahko samo podari. Ko se tvoj otrok vrne domov, ga torej sprejmi z veseljem, daj mu vedeti, da je bil pričakovani in da je dobrodošel.

Vir: <https://www.medjugorjetuttiigiorni.com>

Osrednja tema

Z MOLITVIJO IN S POSTOM JE MOGOČE USTAVITI VOJNE

To dejstvo je očitno v današnjem času, ki je tako naivno dopustil, da se je zlo razširilo v vojno med dvema bratskima in krščanskima narodoma. Zlo je podlaga za vojno po principu: ti mene z lopato, jaz tebe s kolom in puško. Zato je treba okrepiti vero, ki bo presegla zlo in zdržala tudi ob največjem nasilju ter hudobiji.

V Medžugorju je Marija opozorila, da so cele generacije odpadle od Cerkve in od Boga, kot da je vse versko izročilo samo mit, navada starih, življenje pa more teči brez tega dalje. Delovanje hudiča in zla je v tem, da ustvarja meglo in zakriva resničnost, ljudje pa si danes ne želijo resnice, ampak nekakšno čustveno pomiritev in umikanje iz boja.

Molitev in post sta povezana s človekovim prizadevanjem, zlasti s prizadevanjem, da izpolnimo

poslanstvo, ki nam ga je namenil Gospod. Medžugorska sporočila potrjujejo odločitev za molitev in post kot sredstvo za pridobitev miru. To je praktičen nasvet za deželo, v kateri se še niso pomirili po državljanski vojni. Molitev je pot, ki vodi k miru, post pa krepi voljo in podpira svobodo, da verniki sprejmejo Gospodovo besedo v danih življenjskih okoliščinah. Post ustvarja spravo z našim osebnim jedrom in Gospodom, ki je resničen mir.

Zgodovinski dogodki prvih let prikazovanj so kar klicali k molitvi za mir, hkrati pa kazali, kdo je gospodar zgodovine. Leta 1989 je padel berlinski zid, sledil je padec komunizma v Rusiji in vzhodni Evropi. To se je za koga zgodilo »samo po sebi«, v resnici pa je bil to poseben

Božji poseg, Marijino delo in razodetje resnice. Vsi komunistični režimi so namreč povzročili okrog 100 milijonov žrtev. Nobena ideologija ni storila česa podobnega. Zavedati se moramo, da gre za nasilno vzpostavljanje dobrega, pri čemer so dovoljena vsa sredstva ... Kmalu zatem je po začetku razpada nekdanje Jugoslavije nastal balkanski konflikt, zlasti v Bosni in na Hrvaškem.

23. 1. 1991 je Marija povabila vidce k molitvi za mir. Opozorila je, da je satan močan in ne želi razbiti le življenja ljudi, ampak tudi naravo in zemljo. Z molitvijo in blagoslovom bodo zavarovani pred njim. Spodbudila je molitev rožnega venca, ki more narediti čudeže in obnoviti življenje. Nekaj mesecev kasneje je rekla, da bodo vidci z molitvijo omogočili, da bo njen Sin stopil v njihovo življenje in da bodo mogli širiti mir in ljubezen med ljudmi. Seveda tega ne bo brez boja s satanom. Samo z molitvijo bodo mogli oddaljiti satanov vpliv in zlo, ki prihaja od njega. (18. 3. 1991)

Junija 1991, ko se je začela vojna v Sloveniji in na Hrvaškem, se je Marija potožila, da mnogi nočejo slišati njenih sporočil in vzeti resno zgodovinskega dogajanja. Vidce je povabila, naj v vsakdanjem življenju pričujejo za njeno prisotnost. (25. 6. 1991) Naslednji mesec je poudarila,

da sta post in molitev najmočnejši orodji, s katerimi se je mogoče postaviti proti vojni. (25. 7. 1991) V povezavi s potjo, ki jo je začela v Fatimi in nadaljevala v Medžugorju, je poudarila pomen molitve, da se bo uresničilo, kar je napovedala v Fatimi. Tedaj je bila v zraku nevarnost tretje svetovne vojne in uničenja sveta. Tako je povabila k devetdnevni postom in pokoro: *»Tudi danes vas kličem k molitvi. Zdaj, ko se je začel uresničevati moj načrt, je satan močan in hoče zмести moje načrte miru ter vam dopovedati, da moj Sin ni dovolj odločen v svojih odločitvah. Zato vas vse, dragi otroci, kličem, da bi še bolj molili in se postili. Kličem vas k devetdnevni odpovedovanju, da bi se z vašo pomočjo uresničilo vse, kar želim uresničiti po skrivnostih, ki sem jih začela v Fatimi. Kličem vas, dragi otroci, da zdaj spoznate, kako pomemben je moj prihod in resen zdajšnji položaj. Želim rešiti vse duše in jih darovati Bogu. Zato molite, da bi se v polnosti uresničilo vse, kar sem začela. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«* (25. 8. 1991)

V resnici so se v veliki meri prav s postom in z molitvijo zaustavila različna stopnjevanja napetosti v svetu in balkanska vojna.

Tudi vsak posameznik se mora opredeliti, zlasti za to, da vztraja v boju in ohranja mir v svojem srcu, da

Foto: DANI

se ne upira Bogu in da posvečuje prostor svojega življenja in ljudi, ki so z njim: »Danes vas na poseben način kličem k molitvi in odpovedi. Saj satan hoče, zdaj kot še nikoli, pokazati svetu svoj sramotni obraz in zapeljati čim več ljudi na pot smrti in greha. Prosim vse vas, da darujete molitve in žrtve v moje namene, da bi jih tudi jaz mogla darovati Bogu, za kar je najpotrebnejše. Pozabite svoje želje in molite, dragi otroci, za to, kar Bog želi, in ne, za kar želite vi.« (25. 9. 1991)

Marija je še enkrat poudarila, da se ne smemo ustrašiti zla, ampak se boriti naprej. Potreben je neprestan boj, vsak dan je dragocen. Če se ne bomo borili, nas bo zlo prekrilo,

podobno kot se plevel razbohoti na vrtu. Njeni apostoli morajo ostati budni in se ne pustiti relativizmu in misli, da je Bog nemočen. On ima prav, tudi ko njegovi učenci grešijo in ne vidijo resnične poti. Marsikdaj potrebujejo veliko časa, da se spreobrnejo in očistijo. 18. 3. 1991 je rekla Mirjani, da bolj kot kdajkoli potrebuje našo pomoč. Želela je, da bi molili za vse, ki še niso spoznali Božje ljubezni. Po tej molitvi in prizadevanjih bodo mogli začutiti Očetovo ljubezen. Z molitvijo naj prosijo, da se bodo ljudje spravili z Bogom, doživeli in spoznati Jezusovo ljubezen, ki je bila darovana za nas. V sporočilu 25. 11. 1991 je rekla: »*Tudi tokrat vas kličem k molitvi. Molite, da bi mogli dojeti, kar vam Bog želi povedati po moji navzočnosti in sporočilih, ki vam jih dajem. Želim vas vse čim bolj približati Jezusu in njegovemu ranjenemu Srcu, da bi mogli doumeti neizmerno ljubezen, ki je bila darovana za vsakogar izmed vas. Zato, dragi otroci, molite, da bi se izvir ljubezni razlil iz vaših src na vsakega človeka, tudi na tistega, ki vas sovraži in prezira. Tako boste z Jezusovo ljubeznijo mogli premagovati vso bedo v tem žalostnem svetu, ki je brez upanja za tiste, ki Jezusa ne poznajo. Hvala vam za vse žrtve in molitve. Molite, da bi vam lahko pomagala. Potrebujem vaše molitve.*« Moliti moramo, da bi nam Marija lahko pomagala, kar

pomeni, da bi bili odprti za njena sporočila in milosti. Tik pred zrušenjem Sovjetske zveze je Marija rekla, da bi lažje zaustavili vojne, če bi se več ljudi postilo in molilo.

Ko se je satan strgal z verig in se je zlo tako nakopičilo v svetu, da ga ni mogoče več obvladovati in obstaja nevarnost splošnega uničenja, Marija nakazuje, da dozoreva čas za končni spopad. Pri tem je posebno učinkovito orožje post (čeprav ob tej besedi marsikdo, žal, misli le na hujšanje). Jezus je šel v puščavo in se s postom pripravil za boj s skušnjavcem. Podobno so po tem učinkovitem sredstvu segali mnogi

cerkveni očetje in duhovni velikani.

Že 21. 7. 1982 je Marija rekla: *»Dragi otroci! Vabim vas k molitvi in postu za mir v svetu. Pozabili ste, da se z molitvijo in s postom morejo preprečiti tudi vojne in celo ukiniti naravni zakoni. Najboljši post je tisti ob kruhu in vodi. Vsi, razen bolnikov, se morajo postiti. Miloščina in dela usmiljenja ne morejo nadomestiti posta.«* Deset let kasneje je Kraljica miru spet povabila: *»Samo z molitvijo in postom se more ustaviti vojno. Zato, dragi moji otročki, molite in pričujte s svojim življenjem, da ste moji in da pripadate meni, saj hoče satan v teh mračnih dneh zapeljati*

čim več duš. Zato vas kličem, da bi se odločili za Boga. On vas bo zavaroval in pokazal, kaj je treba storiti in po kateri poti je treba iti. Vse, ki so mi rekli "da", prosim, da bi obnovili posvetitev mojemu sinu Jezusu, Njegovemu Srcu in meni, da vas bova mogla še bolj uporabiti kot orodje miru v tem nemirnem svetu. Medžugorje je vsem znamenje in klic, da bi molili in izkoristili dnevne milosti, ki vam jih daje Bog. Zato, dragi otroci, z resnostjo sprejmite klic

k molitvi. Z vami sem, vaše trpljenje je tudi moje trpljenje. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.» (25. 4. 1992, podobno tudi v sporočilih 25. 2. 1994, 25. 1. 2001 in 25. 2. 2003).

Po padcu komunizma in koncu balkanske vojne pa ni bilo niti časa za praznovanje po Marijini zmagi. Problem namreč ni bila vojna, ampak napad zla. Zmagana je bila ena bitka, ne pa vojna. Začelo se je obdobje večje in bolj potuhnjene hudičeve zablode: obdobje potrošništva, cinizma in relativizma, bega v droge in življenja za ta trenutek. Vse, razen užitkov (ki se morajo čim bolj ponavljati), je brez smisla. To je nova, težja fronta boja s hudičem in z zlom. Zrasla je nova oblika totalitarizma, papež Benedikt XVI. je govoril o diktaturi relativizma, papež Frančišek govori o novem svetu brez Boga.

Cerkev doživlja napade od zunaj in od znotraj. Ni v dobri kondiciji, ni strumna. Množice kristjanov se odmikajo duhovnemu boju, postajajo ravnodušne in zastrupljene z zlom. Tvegamo razkroj človeškosti in človeštva, celo tega, da izgubimo svojo dušo. Zato prihaja Marija krepit in buditi našo vero. Post in molitev sta potrebna, da se zoperstavimo grehu in hudiču, ki je vir vsakega uničenja.

Namesto razkritja skrivnosti in napovedane dobe miru prihaja še težji čas preizkušenj s pandemijo kovida, z vojno v Ukrajini (ki jo je o.

Livio, Radio Maria, že leta 2016 nakazal kot možno) in drugimi vojнами ter z nevarnostjo lakote.

Človeštvo nemo zre dogajanje, ki ga presega. Ljudje, ki so sanjali, da je mogoče ustvariti raj na zemlji, so razočarani ... Marija pa pripravlja vojsko svojih apostolov, ki se bodo borili proti zlu in nasilju z orožjem molitve in posta. Človeštvo želi pripeljati do resničnega veselja na zemlji in do zveličanja v nebesih. S tem nam daje realno upanje.

Duhovni pisatelj Derek Prince poudarja, da naše molitve vplivajo na svet okrog nas, na posameznike in skupnosti. Ni se nam treba bojevati z nasiljem in ne potrebujemo visokega političnega položaja, niti moči in denarja, niti vpliva. Pomemben je naš vpliv v nebesih, da se v molitvi dotaknemo Božjega srca.

Papež Frančišek je ob začetku vojne v Ukrajini verne in neverne povabil k molitvi in postu na pepelnično sredo, 2. marca. Poudaril je, da nas je Jezus učil, da se na nasilje hudiča odgovori z Božjim orožjem, z molitvijo in s postom. To orožje je močnejše kot atomska bomba in podpira zadnji smisel človeškega bivanja: mir in dobro (sv. Frančišek Asiški). Papež je prosil Marijo, Kraljico miru, naj obvaruje svet norosti vojne, ki pelje v brezizhodni položaj.

Post in molitev bosta spremenila nas in naše skupnosti. Izkoreninila bosta zlo v naši domovini ter pregnala

vojne po svetu. Vse se začne v naši notranji kamrici in v odnosu z Gospodom. Marija pa nas vabi in usmerja, naj se izročimo njegovi volji. Post in molitev sta najpomembnejši poti, ki omogočata, da Bog poseže v naše življenje in svet. To sta orožji duha, zato učinkujeta tiho in močno. Če s srcem in z duhom zaupamo, potem more Božje usmiljenje obrniti človeške misli in odločitve na dobro.

Primož Krečič

Foto: Facebook (Gospina grupa mladih)

Intervju: BORIS MILAVEC, 2. del

OBČUDUJMO NOROST BOŽJE LJUBEZNI

V nadaljevanju intervjuja iz prejšnje številke g. Milavec z nami deli nekaj razmišljanj in izkušenj svojega duhovnega življenja.

Marija nas vabi, naj odpremo svoja srca. Kako naj to storimo?

O tem sem veliko premišljeval. Če beremo evangelij, to pravzaprav pomeni nekakšen »skok zaupanja«. Spomnimo se evangelija o očetu, ki je prosil za bolnega sina. Šele drugi dan je zvedel, da je ozdravel. Moral je zaupati Gospodu ... Ob misli na skok zaupanja nas je včasih tudi strah. Sprašujemo se, kam nas bo to vodilo, kaj pa če nas Bog kliče v duhovništvo, v redovništvo, v samsko življenje, v puščavo, da ne bo šlo po naše? Kaj pa če bomo nesrečni s to potjo, ki nam

jo Gospod nudi ...?

Če ne naredimo tega skoka zaupanja, ne moremo resnično odpreti srca. Tukaj se je potrebno prepustiti: »Gospod, Ti si Bog, Ti si me ustvaril, Ti veš, kaj je zame dobro, Ti imaš načrt z mano. Zaupam Ti in hočem sprejeti Tvoj načrt.« Mislim, da to pomeni biti odprt, odpreti srce. Tudi če ne bo šlo tako, kot jaz mislim, zaupam, da bo vse dobro. To je težka odločitev, ker skočimo v nekaj, česar ne poznamo. Biti odprt pomeni s srcem sprejeti Jezusovo voljo nad mano. Eno splošno voljo poznamo, to so Božje in cerkvene zapovedi. Potem je pa še osebna pot, ki jo ima Gospod za vsakega od nas. Ker nas je strah, je tukaj treba slišati Marijine besede: »Ne bojte se, moji otroci, to je pot

vašega odrešenja in pot vašega večnega veselja! Zaupajte.« Mislim, da odpreti srce pomeni slepo zaupati, držati se Božje roke in hoditi za Njim. Tudi če nas je strah, naj bo naše zaupanje večje kot ta strah.

Kako bi pa vi razložili pomen »petih kamnov«, ki nam jih ponuja Marija?

Teh pet kamnov je temelj življenja. Molitev in branje Božje besede sta dve peruti istega velikega orla, so rekli že cerkveni očetje. Nato sta tu post ter zakrament spovedi in pokore. Nadnaravno čiščenje naše duše v Jezusovi krvi, zakrament spovedi, je potrebno opraviti redno vsaj enkrat na mesec. To je minimalna duhovna higiena. Vsaj to moramo ohraniti, da se potem v moči Svetega Duha moremo kot Elizabeta čuditi: »Od kod meni to, da moj Gospod prihaja k meni?« In da vstopimo v evharistično skrivnost s čistimi srci. Evharistija, ki je vir vsega, nam da živeti te kamne vedno globlje. Vedno globlja molitev, vedno globlje spoznanje Božje besede, vedno bolj iskrena pokora, z vedno večjim veseljem darujemo svoje slabosti, se vedno bolj očiščujemo v Jezusovi krvi in vedno bolj živimo evharistijo ... Tako gremo vedno globlje v svoje srce, kjer se združujemo z našim Gospodom. To, kar nam Marija daje, je pravzaprav že v osnovi našega krščanskega življenja. To je pet vogelnih kamnov krščanskega življenja. Bogu hvala, da

nas po Mariji, Pomočnici kristjanov, spominja nanje. Treba jih je živeti postopoma ... Molitev rožnega venca je treba začeti z eno desetko.

Marija je v enem od sporočil rekla, naj se posvetimo križu. Duhovniki pa pravijo, da smo opustili molitev pred križem. Kako torej obnoviti molitev pred Križanim?

Vsi imamo križe v svojih domovih, tudi jaz. Poklekimo pred križem. Marija je rekla v enem sporočilu: »Glejte križ.« Tako kot je v stari zavezi Mojzes dvignil bronasto kačo na drog, da je vsak, ki jo je pogledal, bil ozdravljen, tako moramo gledati križ. Vzemimo si čas za molitev na kolenih, če imamo zdrava kolena, in, kot je

pisal Pavel (Rim 5), občudujmo to norost Božje ljubezni, da vidimo v križu, kako nas ljubi ...

Zato si je potrebno vzeti čas, 5, 10, 15 ali 20 minut časa ... In sem tiho ter gledam. Poskušam stopiti z Božjo pomočjo v to ljubezen, ki se za nas daruje. S tem bom stopil tudi v evharistično modrost, ki ni nič drugega kot trajna prisotnost Jezusove daritve na križu. Nemogoče je stopiti v evharistično daritev, če ne stopimo v skrivnost križa. Zato se moramo kristjani zavedati, da je to kraj našega rojstva za večno življenje, križ, Jezus na križu. In Marija je tista zemlja, v kateri se rodimo kristjani, Sveti Duh nas rojeva v Mariji.

Nemogoče je, da kristjan ne vzame križa v svoje roke, ga poljubi, se zahvali Jezusu na križu, ga prosi zase, za odpuščanje, za druge. Da kliče Jezusovo kri nase in na svojo družino, na svojo župnijo, svoj narod ... Jezus je kot pelikan, ki nas hrani s svojo krvjo. Zato imamo vsepovsod križe: ne za okras, ampak da pokleknemo prednje, da se tam darujemo Jezusu, da mu rečemo celo: »Gospod, s Teboj želim umreti na križu.« Tako daleč mora iti naša ljubezen do Njega. Ali pa da prosimo Marijo, naj nas ohrani zveste ob križu, zveste njenemu Sinu ... Tudi vsi svetniki so črpali moč za molitev in življenje iz skrivnosti križa in vstajenja.

V zvezi s križem je Marija tudi rekla tudi: »Pobirajte razbite križe.« Kaj

pa to pomeni?

Križ je globoko povezan z Jezusovim lomljenjem kruha. Duhovnik tudi prelomi hostijo pri vsaki maši, to je simbolična smrt in ločitev duše in telesa. Jezus je bil umorjen zaradi hudobije, zla, greha, On pa je to spremenil v možnost odpuščanja in večnega življenja. To jaz tako razumem ...

Ob misli, ki ste jo navedli, pa bi lahko rekli, da nas Marija vabi, da ljubimo Jezusa namesto teh, ki so ga zavrgli, da ga skušamo potolažiti z našo ljubeznijo, z našo pokoro, da kličemo odpuščanja za tiste, ki so zavrgli Njegovo ljubezen, za tiste, ki menijo, da je križ nekaj ničvrednega, ki mislijo, da lahko živijo brez Njega, Njegove ljubezni, brez križa. To so kristjani, ki so krščeni, ki so krstni križ zlomili. Marija hoče v tem sporočilu reči, da naj ljubimo njenega Sina, ker je bil zavržen, in naj ljubimo te, ki so ga zavrgli. To je globoka skrivnost, zadoščevanje, vabilo k temu, da stopimo v to globoko, skrivnostno Jezusovo ljubezen, ki je ranjena, ker je zavržena ... To je tudi sporočilo Getsemanija, Paray-le-Moniala ...

Kako pa v današnjem nemirnem svetu živeti mir?

Z molitvijo. Z veliko molitve, v družini, osebno, v tišini. Marija je rekla, da je molitev proces rasti. Treba je začeti s strukturo molitve, da si v dnevu načrtujemo čas za to, da najdemo čas za Gospoda v svojem

življenju, v življenju naših družin. Doma smo začeli z eno desetko, potem je rekel moj oče: Pa dajmo še eno. Bil sem presenečen ... Ko stopimo v mir molitve, se začnemo zavedati, da je molitev srečanje z Njim. »Od srca do srca,« bi rekel Newmann. Naenkrat se dobro počutimo, ko smo z Njim. Spomnim se svojega očeta, ki je pred koncem življenja rekel: »Boris, kaj je z mano? Sem vstopil v cerkev, da samo nekaj zmolim, nazadnje sem bil tam dve uri. Ne vem, kaj se dogaja z mano.« Ni pa vedno lahko moliti, zato je treba biti zvest. Zame je dostikrat pravi boj biti v molitvi. Preden začnem moliti, sem kot star traktor, ki noče vžgati. Včasih komaj zvečer začnem prav moliti. A treba je vztrajati, to je kot naše dihanje. Brez tega ne gre nikamor. Velikokrat

rečem vernikom: če ne molimo med tednom, je zastonj hoditi ob nedeljah k maši, ker ni mogoče stopiti v skrivnost svete maše, če nismo prej molili, če tega ne živimo.

Katera pa je vaša najljubša molitev?

Rožni venec seveda, čedalje bolj. Niti ni več obveznost, to je vstopanje v skrivnosti na Marijin način, ona je te skrivnosti najgloblje živela. Ona nas vodi kot mama v posvetitev njenemu in Jezusovemu srcu. Vodi nas skozi skrivnosti Jezusovega življenja, skozi katere je prva šla in so tudi njene, pa tudi naše. Te skrivnosti razodevajo Božji načrt, Božje delovanje v človeku, posebej v Mariji. V njej je Bog izpričal svojo mogočnost. Melanija iz La Salette je rekla, da Bog več ne bi mogel narediti, kot je naredil v Mariji.

Vam je kateri del rožnega venca

Ljubši?

Pravzaprav ne, ker je vse skupaj pot, celota, Božja logika, ki vse povezuje med seboj. Vseeno je poseben vrh peta skrivnost žalostnega dela, 'ki je za nas križan bil'. To je norost, ki je ne razumem.

Spomnim se še, da sem bil presrečen, ko nam je sv. Janez Pavel II. dal svetli del rožnega venca, še posebej četrto skrivnost, 'ki je razodel svoje veličastvo'. Tukaj Oče spregovori: »Ta je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte.« Marija nam je po vidkinji Mirjani velikokrat govorila o Očetu, da mu moramo biti hvaležni, ga slaviti, mu zaupati, mu reči hvala za Jezusa, za Sina, njo pa prositi, da nas vrne k Očetu, da nas z Jezusom vodi k Očetu, k Svetemu Duhu. To odkrivamo v tej molitvi, te odnose v Sveti Trojici.

S katerimi besedami bi spodbudili tiste naše bralce, ki so že živeli Marijina sporočila, pa so potem iz različnih razlogov odnehali?

Naj ne opustijo gledanja križa, ki ga imajo doma, naj se večkrat prekrižajo ... Naj v nobenih okoliščinah ne opustijo nedeljske maše, naj nikoli ne zapustijo Jezusa v sveti evharistiji, nikoli. Ohraniti je treba minimalno jutranjo in večerno molitev, npr. molitev k angelu varuhu in k Svetemu Duhu, ter klicati k Jezusu, tudi če se počutimo izgubljeni, ker On je vstajenje. K Njemu klicati tudi v obupu, iz dna srca, morda ravno to

Gospod čaka, da nas dvigne – ne s površine, ampak iz korenin, da se lahko vrnemo k Njemu iz dna naših src, iz dna naše bede. Nikdar reči: konec je. To je Juda rekel, pa vemo, kako je končal.

Kaj pa bi našim bralcem posebej položili na srce?

Prvič, naj se ne bojijo, naj živijo to, kar Bog želi zanje. Naj vzamejo rožni venec v roke, se vsak dan posvetijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu, naj se darujejo Mariji, da jih ona lahko daruje naprej Jezusu. Naj vztrajno in globoko molijo in naj prosijo za dar molitve, da bi lahko še bolje in več molili. Če smo medžugorski romarji, moramo prositi za ta veliki dar, da se lahko globoko odpremo Gospodu in da še več časa damo Gospodu v molitvi.

Hvala za vse vaše spodbude in za čas, ki ste ga namenili nam in našim bralcem!

Intervju pripravila: Petra Černivec

Foto: arhiv revije in Radiopostaja MIR

Međugorje

Radenci: 2. Mladinski festival v Sloveniji

Škofijski odbor za mlade škofije Murska Sobota bo po vzoru Mladifesta iz Medžugorja v soboto, **27. avgusta 2022**, organiziral 2. Mladinski festival v Sloveniji. Z geslom festivala "S teboj, mati Marija" želimo k nam prenesti utrip Medžugorja. Gre za dogodek, ki je namenjen vsem generacijam s posebnim ozirom na mlade, potekal pa bo v župniji sv. Cirila in Metoda v Radencih. Lansko leto smo Mladinski festival izvedli prvič – v spletni obliki, kjer nas je v povprečju spremljalo več kot 1000 spletnih gledalcev, hkrati pa smo dogodek prenašali na TV programu Exodus TV in Radio Ognjišče.

Župnijska cerkev v Radencih, **sobota, 27. avgust 2022:**

14.00 – pričetek, pozdrav, pesem

14.30 – kateheza

15.30 – pričevanje

16.30 – priložnost za spoved in malica

18.00 – molitev rožnega venca

19.00 – sveta maša, po maši procesija s kipom Marije, adoracija in slavlilni glasbeni večer

Dobrodošli!

ŠOM Murska Sobota

Svetnik 20. stoletja

BLAŽENI EDWARD POPPE

(18. 10. 1890–10. 6. 1924)

belgijski duhovnik, zavetnik in priprošnjik, da bi, še posebej mladi, vzljubili evharistijo

»Dan brez svete maše je dan brez sonca.« (bl. Edward Poppe)

Letošnji Mladifest v Medžugorju je bil že 33. po vrsti. Izpolnjen je bil z bogatim programom od katehez, pričevanj, svete maše, češčenja, druženja, dogodkov in prekrasnega petja. Zanimiv odgovor dobimo, ko mlade vprašamo, kaj se jih je na Mladifestu najbolj dotaknilo. Odgovor je nemalokrat: češčenje Najsvetejšega. Marija pa nas tudi v svojih sporočilih vedno bolj in bolj nagovarja, naj molimo za naše pastirje, duhovnike in za nove duhovne poklice.

Pri 33 letih je Edward Poppe, belgijski

duhovnik, končal svoje zemeljsko življenje. Kjerkoli je služboval, je znal Najsvetejši oltarni zakrament tako približati ljudem, da je bila cerkev vedno polna. Naj nam njegov zgled in njegova priprošnja pomagata, da se bo Jezus dotaknil tudi globin našega srca.

Edward Poppe (Eduard Joannes Maria Poppe) se je rodil 18. decembra 1890 v flamski družini, ki je imela skromen dom v majhnem mestu Temse. Njegov oče, Désiré, je bil pek in je trdo delal, da je preživel svojo družino, imel pa je navado reči: "Vedno moramo biti zadovoljni z Božjo voljo." Mama Josefa je skrbela za dom in versko vzgojo. V družini se je rodilo kar enajst otrok. Od teh sta dva sinova postala duhovnika, pet hčera je začutilo klic v redovništvo, trije so zelo mladi odšli v nebesa, ena hčerka pa je ostala doma z mamo.

Edward je bil kot otrok hiperaktiven, vesel in trmast in je rad ponagajal svojim sestram. Bil pa je odkritosrčen in prikupen deček. Zelo rad je tudi jedel. Še posebej iz domače pekarnice. Pri dvanajstih letih je prejel zakrament svetega obhajila in svete

birme; po tem dogodku se je nekoliko zresnil.

Njegov oče je upal, da bo sin prevzel družinsko pekarno, a temu ni bilo tako. Edward je očetu zaupal, da si želi postati duhovnik, in oče naj bi takrat rekel svoji ženi: *»Jaz raje vidim, da je tako, kot hoče Bog. Poleg tega ne bodimo sebični, Bog nam otrok ni dal za nas.«* Tako je Edward leta 1904 vstopil v semenišče sv. Nikolaja v Waasu.

Tri leta kasneje pa je oče umrl, zato je Edward razmišljal o tem, da bi izstopil iz semenišča in prevzel pekarno. Mama pa mu je povedala, da je morala očetu pred smrtjo obljubiti, da bo za Edwardov nadaljnji študij poskrbljeno. *»Ostala bom zvesta svoji obljubi,«* je zagotovila.

Septembra 1910 je bil Edward poklican v vojaško službo, kjer je doživljal težke čase. Bil je deležen posmeha tovarišev; ko pa so ugotovili, da želi postati duhovnik, njihovi vulgarnosti ni bilo konca.

Poleg tega niti enkrat tedensko ni mogel iti k sveti maši in prejeti sveto evharistijo. Pa vendar mu je ta izkušnja pomagala, da je kasneje bolj razumel, kaj potrebujejo vojaki in kako jim približati Boga.

Navdihovalo ga je tudi življenje svete Terezije iz Lisieuxa, za katero je dejal, da se je iz njenega življenja naučil stvari, ki mu jih leta študija ne bi mogla dati.

Marca 1912 se je vrnil k študiju. Zelo ga je pritegnilo načelo njegovega predstojnika, ki je mladim bogoslovcem rekel, naj ne mislijo, da se duhovnik posveti, ko posvečuje druge. Prav bi bilo: *»Posveti sebe, zato da bi posvetil druge.«* To je bilo tudi Edwardovo vodilo in zapisal je: *»Ste že kdaj opazili avreolo svetlobe, ki obdaja svete duhovnike in razsvetljuje vse tiste, ki so v njihovi bližini? Takšne preobrazbe prinašajo s tiho pridigo svojega svetega življenja! Koliko posnemovalcev vlečejo za seboj, privabljajo jih s*

svojim duhovniškim zgledom! Naj nam da Jezus milost stopiti v stik s takim duhovnikom!» S tem je pravzaprav opisal samega sebe, ne da bi vedel, da bo prav on postal takšen duhovnik.

Edvard je bil 1. maja 1916 posvečen v duhovnika, 16. junija pa je bil imenovan za vikarja župnije Saint Collete v delavski soseski mesta Gent. Župnija ni ravno cvetela, župljanov, ki bi obiskovali cerkev, je bilo malo, zato je Edward odšel na ulice in jih pozdravljal, ko so se vračali z dela domov. Pomagal je revežem, se pogovarjal z mimoidočimi in jih bodril. Vstopal je v njihove domove, predvsem v najbolj ubožne, in videl je, da je revščina po vojni velika. Obiskoval je tudi bolnike in umirajoče, čeprav ga je župnik svaril, da se bo izčrpal in da se izpostavlja nevarnosti; svetoval mu je tudi, naj raje skrbi za že verne duše. Edward pa je govoril: *»Le začutiti morajo, da*

jih imam rad, in prišli bodo.» Moč je črpal pred tabernakljem, kjer je preživel veliko časa. Ob neki priložnosti ga je prijatelj našel pred Najsvetejšim in ga vprašal, kaj dela tam. Edward mu je odgovoril: »Oh, nič ne delam, delam samo družbo našemu Gospodu! Preutrujen sem, da bi z njim govoril, samo počivam ob njem!«

Evharistija je bila njegovo sonce in to je želel približati tudi mladim. Zelo si je prizadeval, da bi jih čim bolj pritegnil tudi med poletnimi počitnicami, da ne bi pozabili na Gospoda. Tako je šel in jih vse vabil, naj se pridružijo sveti maši in češčenju. Odziv otrok je bil velik, vsak dan jih je prišlo vse več in več. V juniju 1917 je skupnost otrok štela že 90 članov.

Žal je Edward kmalu zbolel in je moral na prisilen počitek k sestram. Tudi ko se je vrnil, mu zdravje ni več dopuščalo tako intenzivnega dela. Kljub temu da ni imel tako veliko dela, je bil vse šibkejši. Zato je bil premeščen za ravnatelja v hišo sester sv. Vincencija Pavelskega, v kateri je bilo devet sester, nekaj starejših oseb, več bolnikov pa še številne sirote, vsega skupaj okoli petdeset stanovalcev. Sem sta prišli živeti tudi Edwardovi sestri in njegova mati. Tudi tukaj je začel uvajati češčenje Najsvetejšega in kapela je bila kmalu polna. Prišli so številni otroci, ki so pripeljali še svoje starše, in tudi drugi

prebivalci kraja.

11. maja 1919 je Edward doživel srčni zastoj in v velikem miru prejel zakrament bolniškega maziljenja. V nasprotju z vsemi pričakovanji je ozdravel in zdravnik je dovolil obiske – Edwardova soba je bil vedno polna.

8. junija je doživel še en napad, močnejši od prvega. Po tistem se je za nekaj mesecev njegovo zdravje izboljšalo, vendar je ostal šibak. Njegova bolezen je postala del njegovega poslanstva, kot je rekel sveti oče med beatifikacijo: *»Oče Poppe, ki je poznal trpljenje, ima sporočilo za bolnike. Spominja jih, da sta molitev in ljubezen do Marije bistveni za misijonsko razsežnost Cerkve.«*

Bil je pravi Marijin apostol. V pismu, naslovljenem za prijatelje in duhovnike, je zapisal: *»Marija te bo pokrila s svojo senco in ostal boš miren in samozavesten. Ona bo šla s teboj na potovanje in te bo vodila po skrivnih bližnjicah. Ne bo ti prihranjeno trpljenje, ampak ti bo pomagala po njem hrepeneti kot po*

nujno potrebni hrani. O, Marija! Marija! Njeno ime bo kot med in balzam na tvojih ustnicah. Marija! Marija! Ave Marija! Kdo se mu lahko upre? Povej mi, kdo bi lahko bil izgubljen z Marijo!« Dodal je še: *»Vse pride od Marije: Jezus, milost in svetost.«*

Postopoma je Edward razumel, da se njegovo poslanstvo na zemlji zaključuje, da ga Jezus želi vzeti s tega sveta in da bo moral umreti, da bo žrtvoval svoje življenje za svoje ovce – tako kot pšenično zrno, vrženo v zemljo, rodi veliko sadu. Sestro, ki je skrbela zanj, je prosil, naj mu pogosto ponavlja te besede: *»Ne vem, ali je Bog zadovoljen z menoj. Izročam se Mu. Oh! Kako sladko je v zadnjem trenutku ne misliti na nič, ne na svoje grehe, ne na svoje kreposti, ampak samo na Božje usmiljenje! Taka je smrt malih žrtev ljubezni.«* Sobratom duhovnikom pa je napisal: *»Bratje, imamo samo eno življenje, ki mineva. Smo popotniki in neumnost je želeti iskati tukaj, na zemlji, naše bivališče in naš počitek.«*

Notranjost kapele

10. junija 1924 ga je zjutraj, ko je vstajal, zadela kap. Prejel je bolniško maziljenje, nato je svoje napol odprte oči usmeril na kip Presvetega Srca Jezusovega in razprl roke kot v zadnjo daritev ter izročil svojo dušo Bogu. Bil je star 33 let.

3. oktobra 1999 ga je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženega.

Molitev bl. Edwarda Poppeja:

»Spomni se svoje ljubezni in nedolžnosti malih! Pošlji nam svoje duhovnike!« To molitev je ponovil sveti oče v homiliji med mašo na svetovnem dnevu mladih (leta 2000).

Za duhovnike je rekel: »Svet duhovnik je srečen, osrečuje, živi srečen in umre srečen.«

Molitev za priprošnjo in kanonizacijo blaženega Edwarda Poppeja:

Nebeški Oče, zahvaljujemo se ti, da si nam dal blaženega Edwarda Poppeja. Po njegovi priprošnji usliši naše molitve. Daj, da bo naša ljubezen do tvojega Sina, do njegove Cerkve in do presvete evharistije vse bolj rasla. Naj njegovo pričevanje spodbudi mnoge, da bodo živeli kot pravi kristjani. Naj njegov zgled mladeniče navdihuje, da postanejo duhovniki današnjega časa. Pospeši dan njegovega poveličanja v občestvu tvojih svetih. To te prosimo po priprošnji Marije, njegove in naše Matere. Amen. Oče naš ... Zdrava Marija ... Blaženi Edward Poppe, prosi za nas!

Zbrala in zapisala: Klavdija Jurišić

Vir tekst in foto: [http://](http://www.childrenofhope.org/blessed_edward_poppe.html)

[www.childrenofhope.org/](http://www.childrenofhope.org/blessed_edward_poppe.html)

[blessed_edward_poppe.html](http://www.childrenofhope.org/blessed_edward_poppe.html)

<https://kerkfotografie.be/grafkapel-pius-x-moerzeke/>

Zunanost kapele, v kateri je grob bl. E. Poppeja

Poromali smo

V MENI SE JE NEKAJ PREMAKNILO

Februarja 2007 mi je prijateljica povedala, da gresta z možem v Medžugorje. »Midva z možem bi tudi šla,« sem bila takoj za. Čeprav sem vedela o Medžugorju zelo malo, me je tokrat takoj zanimalo. Sicer sta mi pa znanca že pred leti na morju rekla, da gresta tja. »Po kaj pa?« sem bila nepoučena. »Žena ne more zanositi,« je bil odkrit on. Ko smo se čez dve leti videli, sta imela sina, leto kasneje pa je rodila še enega fantka.

Na pot smo šli v nedeljo, 18. 2. 2007, vsak s svojim avtom. Po poti sva poslušala CD z Marijinimi pesmimi. Občutkov, ki so me spremljali, še danes ne morem opisati. Nisem se peljala na izlet. Bilo je nekaj posebnega.

V Medžugorju sta naju prijatelja

peljala k Danici. Sprejela nas je, kot da se že dolgo poznamo. Okrepčali smo se, takoj zatem pa šli na Križevac. Pot je skalnata, ponekod tudi strma. Ampak meni se ni zdela težka. Kot da bi mi nekdo ves čas pomagal. Pri vsaki postaji smo molili, jaz pa sem brala križev pot. Vse se mi je zdelo veličastno. Povsod je bil MIR. V zraku sem ga čutila. Na vrhu pri križu smo postali in molili. Pot nazaj je hitro minila. Vedela sem, da se je v meni nekaj premaknilo. To je bil izjemen občutek, ki si ga nisem znala razložiti.

Prišli smo do cerkve. Ker še ni bil čas za sveto mašo, smo vstopili v trgovinico s spominki, ki je tik ob cerkvi. Mene pa te drobnarije niso zanimale, nekaj me je vleklo ven.

Obstala sem med cerkvijo in župniščem. Zagledala sem se v križ na Križevcu. Križ je iz betona, visok je 8 m, prečni del meri 3 m. Naenkrat se je križ začel vrteti. Najprej počasi, potem pa vedno hitreje. Tam, kjer je stal križ, se je prikazala silhueta Marije. Vsa je bila v belem, nad njo pa je lebdel čisto majhen križ. Jaz nisem vedela, ali je to res ali ni. Po licu so se mi ulile solze. Bila sem vsa iz sebe. V tistem trenutku sta iz trgovinice prišla prijatelja. Rekla sem jima: »Hitro poglejta na Križevac! Kaj vidita?« »Križ se vrti. Vidim Marijo!« sta oba rekla. Stali smo kot vkopani.

Trtenje se je počasi umirilo, nazadnje smo spet videli samo križ.

Po tem dogodku smo bili kar malo iz sebe. Šli smo na kavo. Ker smo bili tiho, je moj mož, ki ni bil zraven, takoj nekaj posumil. »Kaj pa je? Si videla Marijo?« se je pohecal. »JA, RES SEM JO.« Povedali smo, kaj smo doživeli. Šli smo k maši. V meni se je dogajalo nekaj, česar še danes ne znam razložiti ... Kot da je bila Marija ob meni.

Po maši smo se vrnili k Danici in Anteju. Pripravila sta večerjo. Vsi smo bili bolj tiho. Meni pa je Danica dala majhno knjižico v hrvaškem jeziku – kot da bi vedela, kaj se mi je zgodilo. Ko sem jo listala, sem se ustavila na strani 16, kjer je pisalo: »22. 10. 1983 je bilo 70 romarjev pred medžugorsko cerkvijo. Med njimi so bili tudi štirje duhovniki. Videli so, kako je izginil veliki betonski križ na hribu Križevac in kako se je namesto njega prikazala Marija. To so mnogi potrdili s prisego.«

Ko sem to prebrala, sem čez čas

povedala Danici, kaj sem doživela. Rekla je: »Aleluja! Verjamem ti, tu se dogaja mnogo čudežev!«

Še dolgo v noč smo se pogovarjali. Danica nam je pripovedovala svojo življenjsko zgodbo, v kateri se je zgodilo mnogo čudežev. Čudežno je ozdravela, potem ko je bila dve leti v postelji. Vsak dan je prosila Marijo za milost, za zdravje. Neko noč je ob postelji zagledala Marijo. Rekla ji je, da bo zjutraj vstala in šla na Križevac. In tako je bilo. Zjutraj je šla na

Križevac, njena družina pa z njo, saj niso verjeli, kar so videli. Od takrat je minilo že mnogo let, Danica pa hodi, dela in je čisto zdrava.

V Medžugorje se vračamo že 12 let. Z veseljem gre zraven tudi hči z družino, saj je tudi ona doživela čudež, ko je na Marijino priprošnjo po devetih letih rodila zdravo punčko.

Hvala, medžugorska Marija!

Majda

Pričevanje

OČE FRANC ŠPELIČ, MOJ TAST

Kot velik molivec in veren moški je o. Špelič včasih tudi presenečal s svojimi pogledi in besedami. Tako se je zgodilo, ko sem ga prosil, naj mi svetuje oziroma kar naravnost pove, ali sem sposoben in dovolj dober, da

sam organiziram romanje v Medžugorje. Pred tem sem namreč večkrat romal z različnimi skupinami. Nad neko vodičko, ki pa je kasneje nehala organizirati ta romanja, smo bili vsi, ki smo romali z njo,

razočarani in obupani. Pa se nas je nekaj povezalo, najeli smo avtobus, rezervirali prenočišče v Medžugorju – in tako sem prvič popeljal romarje na pot. Zraven smo povabili tudi domačega duhovnika. No, za to priložnost, za prvič sem želel nasvet svojega tasta. Ne spomnim se več točno vsega, kar mi je svetoval. Ubogal sem ga in moralo je biti v redu, saj so bili romarji na koncu zadovoljni. Vem pa točno, da mi je ena njegova misel posebej ostala v spominu: »To pa vedi: če boš celo pot molil, te bodo enkrat na eni postaji 'pozabili'.« Marsikdo se je začudil, ko sem mu to omenil, a danes vem, da je še kako imel prav. Znane so podobne misli mnogih vernih mož iz zgodovine (npr. patra Pija): veliko več je vredna ena zdravamarija, ki jo zmolimo iz srca, kot tisoč njih, ki drsijo čez usta že kar avtomatično.

Dragocene so bile te njegove besede, vedno sem se jih spominjal in jih upošteval. Na poti v sveti kraj je pač prav, da se zvrstijo različne primerne vsebine in dejavnosti.

Še en dogodek s tastom:

Kadar moram brati berilo pred večjo množico za ambonom, sem nemiren. Takrat ga prosim za pomoč. Ko smo se na Bizeljskem s sveto mašo za vedno poslavljali od njega, sem bil sila nervozen. Bral naj bi berilo, pa nisem vedel, če bom uspel speljati to nalogo. Prešinila me je misel. Dotaknil sem se roba krste, v kateri je

ležal, in dejal: »Ata, pomagaj, tako se nisva dogovorila!« V trenutku je izginil ves nemir v meni in brez težav sem prebral Božjo besedo. Ja, tudi to je bila ena od povezav med nama. Čutil sem, da me ima rad, čeprav tega ni velikokrat izrazil z besedami. Mi je pa njegov dobri znanec dejal: »Vedi, da te ima rad, večkrat mi je to povedal, in da moli zate.«

Hvala, ata! Še naprej naj bo tako, nič me ni strah. Podpora nekoga, ki sem ga cenil, mi veliko pomeni.

Medžugorska sporočila in sporočila, ki jih je Kraljica miru dala očetu Špeliču, se med seboj dopolnjujejo. Tako jih je treba tudi brati.

Namenjena so vsemu svetu, le malo se jih nanaša le na Kurešček.

Eno prvih sporočil je videc dobil prav v Medžugorju: »Sin, ljubi moje in Sinovo Srce. Vabi in opozarjaj ljudi, naj se zatekajo po mojem Srcu v Sinovo Srce, da bodo našli pravi mir, ki ga vsi potrebujete ... Obnovite molitev na pozabljenem in zapuščenem kraju! Blagoslavljam te!« (9. 12. 1989) Naslednje sporočilo, ki je bilo povedano, se je glasilo: »Pojdite na Kurešček! Ostanite mi zvesti! Kraljica Miru sem.« (29. 1. 1990)

Cerkev na Kureščku je bila posvečena Kraljici miru že veliko, veliko prej. V dnevih stisk in težav je vabila naše preganjane in tlačene, a nikoli pregnane in potlačene prednike na

kureški grič. Zlasti v dobi turških vpadov pa jim je dajala zavetje. Spet zanimivo! Tudi v Sloveniji je Kraljica miru posredovala, da so se verniki zatekali pod njen plašč že veliko prej, preden je bila cerkvena obnovljena in blagoslovljena. Prav tako je tam stekla močna molitev leta 1991, v času vojne za Slovenijo.

Tudi danes je cerkvena na Kureščku kraj, kjer želi Bog po Devici Mariji deliti ljudem mir. Sporočila o miru naj bi se spremenila v molitveno gibanje za mir, da bi se ta naselil v srcih posameznikov, družin, naroda in vsega sveta.

Jurij

Foto: Facebook

VELIKO ZNAMENJE V ČASU

Gospod Jezus, preseneča me, da je zgodovina tako groba!

**V njej je toliko vprašanj, ki nimajo odgovorov,
toliko negotovosti, nemirov, nerazumnega nasilja.**

**Zakaj se zlo tako šopiri in prevladuje v odnosih,
zakaj ostajajo dobri ljudje ob strani,
hudobni pa zasedajo skoraj ves prostor v družbi?
Zakaj tolike bolečine in krivice, povzročene nedolžnim?**

**Gospod Jezus, priznati moram, da postajam utrujen
in se ne borim trdno ter vztrajno. Dajem si popuste,
ne želim si z vsem srcem izhoda in zmage.**

**Tvoj križ ostaja zavit v meglo, jaz pa ždim ob njem,
namesto da bi ga objel z ljubeznijo tvoje Matere.
Strah me je pogledati v veliko noč in vstajenje.**

Foto: goodnewsshared.wordpress.com

**Gospod Jezus, zlij name Duha svoje ljubezni,
tako kot si ga podaril učencem na binkošti.
Z njim bom stopil v naporno, a veselo rojevanje
novega življenja pod tvojim križem.
Okrepi me s hrano svoje Besede in evharistije,
da bom bolj odločno bojeval vsakdanji boj
in z zaupanjem čakal sadove velikonočne zmage.**

**Na pot mi podarjaš Mater Marijo,
ki je žena, oblečena v sonce in romarica vere.
Podpirala me bo v boju s starodavnim zmajem,
ki bi rad požrl njeno potomstvo.
Zavaruj in okrepi vse, ki živijo v njeni ljubezni,
da ne bi odnehali, ampak bi pogumno pluli proti tisti obali,
ob kateri se bodo pomirile notranje in zunanje napetosti.
Daj nam zavetje svoje Matere, Gospod,
da se bomo pod njenim plaščem
okrepili za nove boje in za pot v deželo,
ki so nam jo Ti pripravil.**

Primož Krečič

Dobri Bog in Mati Marija!

Hvala za prijeten poletni dan, ki nas je zbral v mirnem kraju Adergas (župnija Velesovo) pod Krvavcem in nas povezal v molitvi.

Hvala za domačega župnika Slavka Kalana, ki nas vse zmeraj prijazno sprejme, za župnijski pevski zbor, ki obogati celotno srečanje, in za ostale domačine, ki pomagajo pri izvedbi srečanja.

8. MARIJIN DAN

Hvala za vse romarje, ki so si vzeli čas zate, Gospod, in za Tvojo Mater Marijo, in vaju z molitvijo, pesmijo in tihim češčenjem slavili!

Hvala za vsa Marijina sporočila, ki smo jih premišljevali in se znova odločili, da jih bomo skušali v čim večji meri uresničevati.

Hvala ti za vse duhovnike, ki so bili z nami.

Ves čas, razen med mašo, so bili na voljo za zakrament spovedi ali za duhovni pogovor.

Hvala za vse milosti, ki si nam jih podelil po njihovi duhovniški službi, za češčenje Najsvetejšega, za molitve za notranje ozdravljenje.

Hvala za našega gosta iz Medžugorja, p. Ignacija Domeja. Povedal nam je svojo življenjsko zgodbo, predvsem pa govoril o osebnem srečanju z Bogom, ki se zgodi v molitvi. Kajti molitev je to, da se zavedam, da me Bog nenehno spremlja z ljubečo naklonjenostjo in da je on oseba, s katero morem imeti resničen osebni odnos. Tudi v Medžugorju je Marija vidce osebno nagovorila ...

Hvala za vse, ki so Marijin dan sooblikovali in soustvarjali, za vse srečanja znanih in neznanih, za spoznanja in pogum, ki ga taka srečanja dajo, za vsak nasmeš in vsako veselje ...

ADERGAS (ŽUPNIJA VELESOVO), JUNIJ 2022

Največja zahvala pa za našo nebeško Mater Marijo! Ona je tista, ki nas kliče k Tebi, ki nas vztrajno prosi, naj se vrnemo k njenemu Sinu ... Uči nas odpuščanja, utrjuje našo vero, krepi upanje in ne neha spominjati na Božjo ljubezen in usmiljenje. Hvala za vse, kar nam daješ po njej.

41. OBLETNICA PRIKAZOVANJ V MEDŽUGORJU V LUČI LJUBEZNI

Lansko leto, ob 40. obletnici prikazovanj, smo pričakovali, da bo Marija razkrila deset skrivnosti, pa se to ni zgodilo. Očitno potrebujemo še nekaj časa, da bomo spoznali, kako smo se oddaljili od Boga in s tem odprli pot delovanju hudiča. Zato nas Marija v zadnjem letu ponižno vabi k spoznanju stvarnega stanja, h kesanju in k spreobrnjenju. Kajti njen Sin Jezus je edini Odrešenik.

Na praznovanju 41. obletnice Marijinih prikazovanj 25. junija letos je pridigal novi provincial hercegovskih frančiškanov fra Jozo Grbeš, ki je tudi vodil somaševanje nad 250 duhovnikov. Njegov nagovor me je pritegnil in presenetil, ker je z izredno pronicljivostjo in preprostostjo spregovoril o ljubezni kot o središčnem sporočilu

Medžugorja in seveda tudi krščanstva.

Kot se spodobi za obletnico, je fra Jozo povabil, da se vrnemo k izviru. V Medžugorju Marija vabi k izviru, ki je Kristus. V Njem moramo kristjani ponovno najti svojo istovetnost.

Nato se je njegova misel podala k malim in nepoznanim, ki s svojo močjo obnavljajo življenje na vseh ravneh. Vse veliko namreč prihaja iz malega. Bog je prišel na svet v nepoznanem Betlehemu in k neznanim ljudem. Jezus je malim razodeval skrivnosti Božjega kraljestva. Majhni in ponižni znajo ukrotiti svoj nasilni jaz. V tem kontekstu zablesti tudi Medžugorje, ki ga je na zemljevid sveta postavila preprostost, po drugi strani pa velika vera. Marija je s svojimi prikazovanji dokaz tega.

Fra Jozo je v središče svojega razmišljanja postavil ljubezen. Ko govorimo o Mariji, moremo reči, da se je na poseben način uresničila v ljubezni. Vse v krščanski veri, od Boga do Cerkve in življenja znotraj nje, je povezano z ljubeznijo. Tudi vsaka mati je prav poseben simbol nesebične ljubezni, ki vedno misli na druge. Ljubezen sveta se razodeva po ljubezni matere. Fra Jozo je poudaril,

da se je najtežje srečeval z ljudmi, ki jim beseda mati ni pomenila nič.

Mati uči, da je mogoče dobiti ljubezen z dajanjem in ne z jemanjem ter da je ljubezen v dajanju neustavljiva. Ko dajemo, doživljamo nesmrtnost. Vse to zmoremo zaradi ljubezni. Ljubezen ima tako moč, da rešuje probleme, povezuje ljudi, čase in večnost. Ljubezen dviga, zdravi, razume. Z ljubeznijo moremo prenesti vse. V ljubezni smo srečni. Zaradi ljubezni zmoremo odpuščati in prositi odpuščanja. Brez odpuščanja ustavljamo pretok Božje milosti. Zato, če ljubimo, poznamo Boga, ker Bog je ljubezen (1 Jn 4,8).

V življenju postanemo to, kar ljubimo. Če ljubimo stvari, postanemo stvari, če ljubimo ljudi, postanemo Božji in človeški. Če ljubimo, potem ni težko biti oče, mati, učitelj, duhovnik. In ni težko dober politik tisti, ki ljubi svojo domovino.

Če ne ljubimo, postane vse okrog nas polno žalosti. Sebični ljudje niso kristjani oziroma ne bi smeli biti kristjani. Zato je ljubezen preizkus krščanskega življenja. Z ljubeznijo osmislimo spomin in pogled na preteklost. Ljubezen razširi pogled v sedanjost, še posebno na uboge in majhne, njena moč pa se kot upanje usmeri tudi v prihodnost, v večnost, ki je cilj vsega.

Medžugorje je kraj neizmerne Božje

ljubezni, ki nam jo razodeva Marija. Tu so se zgodila toliko odpuščanja, tolike sprave in ozdravljenja, toliko bolečin je bilo pomirjenih in ublaženih. Veličastno je tisto sporočilo: »Ko bi vedeli, kako vas ljubim, bi jokali od veselja.« Če bi živeli iz Marijine in Jezusove ljubezni, bi spoznali, kakšno bogastvo je v češčenju svete evharistije, bili bi ponižni, nesebični, govorili bi resnico in se nikomur ne prodajali. Mir bi napolnil srca ljudi, družine, svet.

Ob koncu je fra Jozo Grbeš povabil romarje, naj se odprejo Božji ljubezni, ki prihaja po Mariji, da bodo šli drugačni na svoje domove. »Marija, Žena ljubezni in Kraljica miru, podari nam svoj mir. Sedaj, danes in vedno. Amen.«

Primož Krečič

Vir tekst in foto: Radio-medjugorje.com

Pričevanje

IZPOLNITEV HREPENENJ IN ISKANJ, 2. del

V Medžugorju smo bili tri dni. Ko smo se vrnili domov, je moja mama prišla pome in me vprašala samo: »Kaj se dogaja v Medžugorju?« »Nič,« sem rekla, »ampak prav v tem je vse.« Ničesar več nisem mogla reči. Bila sem izpolnjenja s tem nevidnim srečanjem z živim Bogom. Tega se ne da pojasniti, lahko se samo doživi. Opazila sem, da so ljudje reagirali na mojo spremembo. Nekateri so se norčevali, nekateri so se me bali, nekateri so se od mene oddaljili. Drugi, ki so bil zelo radovedni, so me vprašali: »Kaj se ti dogaja? Zakaj si se tako spremenila, zakaj sedaj živiš drugače?« Rekla sem, da hrepenim po Osebi, ki se imenuje Bog, in da hočem ugotoviti, kje Ga lahko najdem in srečam.

Iz medžugorskih sporočil sem dojela, kako nas vodi Božja Mati. Globoko

verjamem v tukajšnja prikazovanja. Sporočila mi pomagajo bolje razumeti liturgijo, odpirajo mi oči, kako lahko doživljam sveto mašo, kaj je sveta maša zame, kdo je Bog, kakšno mesto Mu pripada, kako naj se vse dogaja, kaj moram spoznati, kaj je molitev ... Marija nam pravi: »Molite, da bo vsaka molitev srečanje.« To pomeni, da ni dovolj moliti v sebi in reči: Tako, jaz sem molila! Gre za srečanje in to je bila moja prva izkušnja tukaj. Naučila sem se, da je najpomembnejše srečanje. Srečamo se z Bogom, da bi mogli srečevati ljudi, in to spremeni podobo sveta, saj vsako srce, ki je doživelo tako srečanje, srečuje ljudi na drugačen način. Ko vem, da me nekdo ljubi in mi odpušča, potem je tudi moj odnos do ljudi drugačen. Takrat zmorem ljubiti in odpuščati ter

sprejemati situacije, ki so za ljudi popolnoma nesprejemljive. Zmorem, ker je moj Bog že bil tam in ker mi On daje moč in ljubezen, da to zdržim. In tako postajamo drugačni ljudje. To se je meni zgodilo v tistih prvih treh dneh tukaj.

Naši medosebni odnosi so postali povsem drugačni. Nekateri so se mi posmehovali, govorili, da se mi je zmešalo, nekateri so celo izrekli sožalje mojim staršem. Jaz pa sem se osredotočila na bistveno – na Boga samega. Začela sem vsak dan hoditi k maši, v praznih cerkvah sam molila rožni venec ... Fra Slavko je včasih rekel: »Ne pozabite, da tega, kar ste vi doživeli, drugi niso. Zato vas bodo doživljali kot drugačne, morda jim ne bo všeč, da ste drugačni.« A z Božjo pomočjo, z Marijinimi sporočili in Božjo besedo vidimo, da gre vedno in izključno za ljubezen. Ko spoznamo, kaj ljubezen v resnici je in da je Bog po naravi ljubezen, se spremenimo, da bi postali v polnosti ljudje. Ne gre, da bi častili Boga in sovražili ljudi, ker niso dovolj dobri! Kot Jezus moramo postajati kruh za druge. In kruh se grize, žveči, pogoltne. To ni ravno ugledno, a postane hrana. To sem spoznala in tega se še danes, po 36 letih z Medžugorjem, učim – da gre vedno in izključno za to, da postanemo hrana za druge, da gradimo, krepimo, kažemo pot. Ker si po romanju na tem svetu vsi želimo biti skupaj v nebesih, eni prej, drugi

pozneje.

V sedanjem času še bolj opažamo, kako ranljivo je življenje in kako hitro se lahko konča ... To smo izkusili že v tukajšnji vojni, zdaj so pa spet nove situacije (covid, vojne). Opažam, da Medžugorje daje ljudem tudi v teh časih veliko moči. In opažam, da so ljudje lačni miru, nekoga, ki jih pomiri, ko jim reče, da se Bog ne spreminja. Vse na svetu gre lahko narobe, a Bog ostaja isti. Na Njem lahko gradimo, On je skala, na kateri gradimo. In ko Jezus pravi, da je On skala, pot, resnica in življenje, to drži! Ko gradimo svojo hišo, svoje življenje, svoje srce na skali, lahko pride kakršnakoli nevihta, pa ničesar ne spremeni. Ker je skala trajna. In to, imam občutek, nam daje Njegova Mati. Ker Ga pozna, ker Ga je nosila in čakala, ker nam Ga je dala takrat in Ga daje tudi danes; in se ne boji trpljenja, ker je stala pod križem in ker pozna vstajenje in večno življenje! Mislim, da je to ključ do novega življenja. Ona pravi in jaz to verjamem: »Bog me pošilja med vas že toliko časa, da bi vam pomagala, vas okrepila in vas vodila po poti svetosti in odrešenja.« In ona je Njegova prva učenka. To je dar od Boga! Pošilja nam to ženo, da bi njeno srce oblikovalo naša srca v njeni šoli. To je zame eliksir življenja. Ne poznam človeka, ki mu to ne bi bilo všeč, saj je to umetnost ljubezni, ki jo pozna samo Mati in je naravnost

čudovita. Nekdo je nekoč rekel, da se v Mariji kaže materinsko srce Boga, in to se mi zdi čudovito, da ima naš nebeški Oče materinsko srce. Občutimo, da imajo ljudje, ki so blizu Mariji, to materinsko lastnost. Imajo usmiljenje, poznajo človeško trpljenje in so sočutni – in to je ta šola.

Za mene je Marija ključ. Ona je stala pod križem na Križevcu, ona nam je rekla, naj molimo pri tem križu, ker je ona stala pod Sinovim križem. Ko je Jezus apostolu Janezu rekel: »Poglej tvoja mati«, Mariji pa: »Poglej, tvoj sin«, ni ona rekla: »Ne, to so morilci mojega sina, ne morem tega, povzpela se bom na križ, jaz sveta, prečudovita, brezgrešna bom ostala ob svojem Sinu, ne ob teh groznih

ljudeh.« Ne. Ona je morala pustiti Njega in sprejeti nas za svoje otroke. To je ta žena. To je tisto, kar nam ona tukaj podarja. Kaže nam, kakšna Mama je za nas in kakšni moramo biti mi drug do drugega. In nihče ni »bolj svet« od koga drugega. Tega ni! Obstaja samo »več ljubiti«, da bi lahko druge bolj ljubili, »bolj se odpreti«, da bi lahko več dajali. To je bistvo vsega, vse ostalo je nekako zgrešeno, ker nas odtujaše ljudem. Tako jaz dojemam te stvari.

Milona von Habsburg
(pričevanje na nemškem medžugorskem kongresu)

Foto: youtube, pixabay.com

PAPEŽEVO PISMO O LITURGIJI

SRČNO SEM ŽELEL (DESIDERIO DESIDERAVI)

Papež Frančišek je objavil apostolsko pismo *Srčno sem želel* in v njem spregovoril o liturgiji. Lahko bi ga imenovali meditacija o razumevanju lepote liturgije s posebnim poudarkom na oznanjevanju evangelija. Papež se v svojem razmišljanju naslanja na koncilsko konstitucijo *O svetem bogoslužju* (*Sacrosanctum Concilium*), ki opredeljuje liturgijo kot vir in vrhunec krščanskega življenja.

V izhodišče papež postavi misel, da liturgično praznovanje, ki ne evangelizira, ni pristno, podobno kot tudi ni pristno oznanilo, ki ne vodi do srečanja z vstalim Gospodom pri bogoslužju. Oboje je brez pričevanja ljubezni kakor brneč bron ali zveneče cimbale. (1 Kor 13,1) (št. 37)

Poleg tega poudarja, da je evharistija namenjena vsem ljudem, da pa so se mnogi oddaljili od nje ali pa še niso prejeli povabila na Gospodovo gostijo. Zato papež razmišlja o takem misijonskem poslanstvu Cerkve, ki bo sposobno spremeniti navade, načine, urnike, jezik in celo cerkvene strukture, da bodo postale kanali milosti, primerne za evangelizacijo sedanjega časa in ne zgolj za ohranjanje sedanjega stanja. (VE 27)

Okrog tega temeljnega spoznanja papež v pismu naniza vrsto praktičnih spoznanj in nasvetov, ki izvirajo iz čudenja nad Jezusovo velikonočno skrivnostjo.

V nadaljevanju poudarja, da je treba poskrbeti za vsak vidik praznovanja: urejen prostor, primeren čas, liturgične predmete, pesmi, glasbo, upoštevati je treba vsak del in ga ovrednotiti! Vendar je poleg tega potrebno še čudenje, veselje nad tem, kar se dogaja, in stopanje v to dogajanje. Papež pravi, da brez tega tvegamo, da bi ostali nepropustni za ocean milosti, ki preplavi vsako liturgično praznovanje. Čudenje nad velikonočno skrivnostjo ni neka odsotnost duha, ločenost ali potopljenost v skrivnost. Čudenje ni zmeda pred oddaljenostjo Božjega, prav tako ni zagoneten obred, ki bi vse skupaj ovijal v kakšno posebno skrivnostnost. Čudenje je sprejemanje dejstva, da se nam je na veliko noč v vstalem Jezusu razodel Božji načrt odrešenja.

Mnoge današnje polemike o liturgiji bolehajo za njeno ekleziološko razsežnostjo, ki jo je še na poseben način predstavila konstitucija *O svetem bogoslužju*. Papež je

prepričan, da sta pristna potopljenost v Jezusovo velikonočno skrivnost in njena cerkvena razsežnost lakmusov papir za presojanje liturgije v zmedenem času postmodernizma, individualizma, subjektivizma, abstraktnega spiritualizma. Pridobiti si moramo sposobnost simbolnega delovanja in razumevanja, ki je za bogoslužje temeljnega pomena.

Zato vabi, naj se izognemo 'iskanju obrednega esteticizma, ki močno poudarja skrb za zunanjo formalnost obreda ali se zadovolji zgolj s skrbnim upoštevanjem pravil'. Papež pravi, da liturgije ne moremo zožiti zgolj na izpolnjevanje pravil in prav tako ne na neko domišljijско, včasih kar nekoliko divjo ustvarjalnost brez reda. Papež vabi duhovnike k zbranemu in urejenemu maševanju. Kakovost liturgičnega praznovanja je odvisna tudi od njihovega 'predsedovanja' skupnosti. Izogibati se je treba tako strogi togosti kot razdraženi ustvarjalnosti, tako svetobežnemu misticizmu kot praktičnemu funkcionizmu, pretirani počasnosti in preveliki naglici, pretirani prefinjenosti in malomarnosti, tako

čezmerni prijaznosti kot brezobzirnemu nezanimanju.

Duhovnik obhaja sveto mašo v službi Cerkve, zato ni on protagonist. Obhajanje svete evharistije je potopitev v Božjo ljubezen in njeno razodevanje. Ko zaslutimo to resničnost, ne potrebujemo več nekoga, ki bi skrbel za primerno vedenje, čeprav brez njega vseeno ne gre. Vsi smo v službi velike Božje resničnosti, ki se nam bliža po svetem obredu.

Ni treba posebej poudarjati, da gre za odprtje obzorja za misijonsko razumevanje Cerkve, ki se hrani s sveto evharistijo, da bi šla v njeni moči oznanjevat in pričevat v svet. Papež nas vabi v globino in nas spodbuja, naj dovolimo, da nas preplavi 'ocean Božje milosti' in se po našem pričevanju prelije tudi v vsakdanje življenje. Da bi mu dal evharistično obliko, prav tako tudi našemu okolju, družbi. Papež vabi, da bi s takšnim razumevanjem liturgije in evharistije vzpostavili polno in plodno kroženje in bogatenje med češčenjem in vsakodnevnim življenjem.

Kristusova daritev, ki jo obhajamo pri sveti maši, mora postati načelo delovanja v stvarnosti našega vsakdana: pri delu, v družini, gospodarstvu, politiki, kulturi, v prostem času. Vsem tem dejanjem moramo dati evharistično obliko, kar pomeni, da se zgledujemo po krščanski antropologiji, ki v vsakem človeku vidi brata (in ne morebitnega sovražnika), ki skrbi za druge, za javne zadeve in stvarstvo, in to ne z miselnostjo izkoriščevalcev, ampak skrbnikov, posebej pozornih do najšibkejših in zavrnjenih. Človek z evharistično miselnostjo oskrbuje rane najšibkejših, spodbuja vključevanje, kjer drugi izključujejo, gradi mostove, kjer so ljudje vsak zase kot otoki. Božji služabnik škof Tonino Bello je že v 80. letih 20. stoletja zapisal: »Verodostojnost kristjanov se ne meri s klečanjem pred monštranco, temveč s pozornostjo, ki so jo sposobni posvetiti 'svetemu telesu in krvi' mladih odvisnikov od drog, deložiranih, brezposelnih in vseh

razlaščenih«. Dodal je, da bo verodostojnost toliko močnejša, kolikor bolj bomo lahko »videli Kristusovo telo v neudobnih tabernakljih bede, stiske, trpljenja, osamljenosti«. Pred monštranco molimo in se krepimo, da bi mogli stopiti v tolike ranjene stvarnosti sedanjega časa.

Papež Frančišek nas tu vabi k razmišljanju o povezanosti svetega bogoslužja in misijonske dejavnosti kristjanov. Ljudje, s katerimi se srečujemo, še posebno ubogi, morajo preko kristjanov zaslutiti okus evharističnega kruha. Kristjan, ki se sreča z Gospodom pri njegovi sveti večerji, more v njeni moči iti v mesto in objeti ljudi z njihovimi hrepenenji in ranami vred. Vera učlovečenja in križa ne zdrži ločenosti in oddaljenosti od življenja. Jezus sam je rekel, da bo na križu vse pritegnil k sebi.

Papež zaključuje apostolsko pismo: »Opustimo polemike in skupaj prisluhnimo, kaj Duh govori Cerkvi; ohranjajmo občestvenost, še naprej se čudimo lepoti bogoslužja. Podarjena nam je bila velika noč; dopustimo, da nas še naprej ohranja želja, ki jo ima Gospod, da bi mogel velikonočno jagnje jesti z nami. Pod pogledom Marije, Matere Cerkve.« (št. 65).

Primož Krečič

Foto: Radiopostaja MIR Međugorje

Razmišljanje

»NAJ BO VAŠA MOLITEV ŠE MOČNEJŠA!«

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru
po vidkinji Mariji 25. maja 2022*

Devica prične sporočilo z: Gledam vas, enako kot pri zadnjem sporočilu. Devica nas ves čas gleda. Povedala bom, kaj sem doživela, ko sem bila pri prikazovanju. Vidkinji sem zašepetala na uho skromno prošnjo, ki naj bi jo prenesla Devici. Med samim prikazovanjem pa je vidkinja rekla: »O, popolnoma sem pozabila, kar mi je sestra Emmanuel naročila zate ...« Ona pa ji je odgovorila: »Jaz pa nisem pozabila.« in je citirala točno tisto, za kar sem prosila. To mi je seglo v dno duše. Marija je Mama, njen pogled vedno počiva na nas in ta pogled nas ne obsoja, ampak pomaga, je pogled usmiljenja, ljubezni, nežnosti, materinski

pogled.

Bogu se zahvaljujem za vsakega od vas. Stvarnikova Mati vidi sijaj stvarjenja v nas. V vsakem od nas, tudi v najslabšem človeku na tej zemlji, vidi Božjo stvaritev. Njen pogled spodbuja, dviga, je kot pogled ljubeče Matere na otroka, ki počne neumnosti in ki ga samo ona lahko potolaži. Morali bi odgovoriti na ta pogled..

... ker mi On dovoli, da sem še z vami, da vas spodbujam k svetosti. Reče: da sem še z vami, ker se še nismo spreobrnili. Ona prihaja k nam v poslušnosti Bogu. On je tisti, ki jo pošilja. To me spominja na oznanjenje. Ko jo je mlado deklenco

angel pozdravil v Nazaretu, so bile njegove prve besede: »Pozdravljam te, Marija, milosti polna, **Gospod je s Teboj** ...« Od takrat je Gospod z njo, **ona je pa z nami**. To »z vami« s strani Boga pomeni, da je **z nami vsak trenutek**, posebej pa sedaj v krizi, ki je zajela ves svet, ne le Cerkve, ko ne vemo, kaj se bo zgodilo.

Tokrat je natančneje opredelila namen svojega prihajanja: *da nas spodbuja k svetosti*. Da se ne bi bali besede »svetost« in tega, da smo lahko »sveti«. Ko je mala Terezija v karmelu brala Terezijo Avilsko in druge velike mistike, ki so doživeli neverjetne mistične izkušnje, je tudi rekla: »Jaz tega ne bom nikoli zmogla, sem preveč ranljiva, prešibka, krhka ...« To je bilo res, a je zmogla. Sveta Devica ji je pri tem pomagala.

»Bodite sveti, ker sem jaz svet.« ... **Svetost ni zbiranje zaslug, temveč zbiranje zakladov**, kot je pravičnost – na način, kot je bil pravičen sveti Jožef. On se je **prilagodil Bogu**, ker je imel popolno zaupanje vanj. Svetost je, ko moremo moliti s srcem, ko smo v edinosti z Bogom, ko iščemo Božji obraz. Ko zaupamo v Njegovo usmiljenje. Pri maši rečemo: »Edino ti si svet.« Kako torej moremo biti mi sveti? Ker nam Bog daje svojo lastno svetost! **Svetost prihaja od Boga**. Bog nas je ustvaril brez nas, ne more pa nas odrešiti brez nas. **Treba je odgovoriti na Božji klic**. Vsi smo

povabljeni, da bi bili sveti in da pridemo v nebesa. Komaj čakam, da pridem tja, tam imam veliko sorodnikov in prijateljev.

Svet je svetost pomaknil na stranski tir, ker ne pozna Ljubezni in zanika Boga. Charles de Foucauld je molil: »**Gospod, izročam se v Tvoje roke, stori z menoj, kar hočeš** ...« Sveta Favstina pa je zapisala: »*Moj otrok, postavi si načelo, da se ne boš nikoli opiral na ljudi. Veliko boš dosegel, če se popolnoma predaš moji volji in rečeš: Ne kakor jaz hočem, ampak kakor je tvoja volja, naj se mi zgodi, o Bog. Vedi, da te besede, izgovorjene iz globine srca, v trenutku dvignejo dušo v vrh svetosti* ...« (Dn 1487) »Vrh svetosti« se mi je zdelo tako vzvišeno, da sem pogledala še v originalno besedilo, pa res tako piše! Ko Oče od svojih otrok, vas in mene,

sliši: »Naj se zgodi Tvoja volja!«, vidi Jezusa. To je beseda, ki jo je izrekel Jezus v vrtu Getsemani. Oče prepozna Jezusov glas, ko se tako izročamo ... In to je tisto, kar nas vodi v vrh svetosti.

Svetost je v ljubezni in usmiljenju, če zmoremo dobra dela, ne da bi razmišljali o zaslugah. Apostol Peter je rekel: »Ljubezen pokrije množico grehov« (1 Pet 4,8).

Otročiči, mir je ogrožen in satan želi nemir. Svet je brez miru in če se ne obrne k Bogu, nima prihodnosti. Da je mir ogrožen, vemo in vidimo. Devica nam razloži, zakaj. Ker satan želi nemir. Že večkrat je rekla, da satan želi vojno. Na zemlji deluje s svojim sovraštvom, agresivnostjo, nečistostjo. Če ga ne ustavljamo, ima proste roke, *zato naj bo vaša molitev še močnejša: satan ne mara molitve.* Smisel našega življenja je zedinjenje z Bogom. Ko Jezus reče: »Oče in jaz sva eno«, smo v molitvi tudi mi z Njima. Marija nas vabi, da se vrnemo v to edinost. To bo poraz satana, močna molitev, molitev s srcem in z ljubeznijo. Lepo je, če molimo rožni venec in psalme, predvsem pa je pomembno, **da molimo s srcem.** Nekoč je Marija rekla Ivanu, **da ima raje eno zdravamarijo ali en očenaš s srcem kot sto molitev brez srca. Vse, ki nimate veliko časa za molitev, vabim, da molite kratke molitve, a molite jih s srcem.** Pričnite takoj, kajti Devica je povedala, da je

molitev temelj našega miru. Ni miru brez molitve. Ni miru v družini, v molitveni skupini, župniji, službi, v državi. **Temelj našega miru je molitev.** Devica vidi, da je satan okrepil svoje delovanje, in nas prosi za močnejšo molitev.

... da bi utihnil vsak nečisti duh razdora in vojne. Za Jezusov »Utihni!«, ki ga v evangeliju reče satanu, je v grščini veliko močnejši izraz: **Natakni nagobčnik.** Kot ga namestimo popadljivemu psu, da ne more lajati, tudi če bi hotel. Devica pa sedaj pove, da bomo z močno molitvijo dosegli, da bo satanu nameščen nagobčnik. Satan, ki dela toliko zmede, krade duše Devici, jih odvraca od njenega brezmadežnega Srca, odteguje tudi tiste, ki so že posvečeni. To je hudi duh, nečisti duh, demon, duh razdora.

Zato nam Devica pravi: *Bodite graditelji miru in nosilci radosti Vstalega v vas in okoli vas.* Spomnimo se, kako se je gradil tempelj, kjer bo prebival Bog. Kralj Salomon je molil v templju, ko je dokončal molitev, je Gospodovo veličastvo napolnilo tempelj. Marija nas vabi, da bi bili graditelji miru. To pomeni, da je treba mir graditi kot tempelj. Ta tempelj pa je naše srce. Sveti Duh gradi mir v naših srcih. Mir je takrat, ko smo napolnjeni s Svetim Duhom. Tisti, ki nimajo Boga in ne morejo biti napolnjeni s Svetim Duhom, se poskušajo napolniti z

drugimi stvarmi (droge, alkohol, razvrat ...). To pa ni Bog, temveč praznina. Po trenutku evforije pride neizprosni padec. Sveti Duh napolnjuje, satan pa prazni. **Spremeniti je treba naša srca v templje Svetega Duha**, kot pravi sveti Pavel (1 Kor 6,19). Tako bomo ne le graditelji miru, temveč tudi nosilci vstajenskega veselja.

Nekega dne sem nenadoma prejela »**injekcijo veselja**«. V srcu sem začutila veselje, ki me je kar nosilo. Rekla sem si, kakšna moč! Kar prekipevala sem. Tako je veselje, ki pride od Boga. V tistem trenutku sem razumela tudi prve apostole: ko so jih vrgli levom, so s pesmijo šli na morišče. Veselje je neverjetna moč, ki nam jo daje Bog. Ko se je to veselje po nekaj minutah zmanjšalo, sem se vprašala, kaj se je zgodilo. Za to veselje namreč ni bilo nobenega zunanega razloga. Rekla sem Gospodu: »Si pritisnil na napačen gumb? Veselje, namenjeno svetniku, si dal meni, mali služabnici?« Dobro se je malo pošaliti z Gospodom ... Je pa to bila velika izkušnja zame in sem razumela Jezusa, ko je rekel: »Moja duša je žalostna do smrti«, ko je prevzel naše grehe nase, da bi nam lahko dal svoje veselje, Božje veselje, veselje vstajenja: »To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno« (Jn 15,11).

... da bi dobro zmagalo v vsakem

človeku. Rada bi vam prenesla pričevanje. Zgodilo se je pri sestrah matere Tereze, ki v svojih hišah ljubezni skrbijo za najrevnejše. Odprle so novo hišo v Katmanduju v Nepalju in so potrebovale fizioterapevta. Eno leto so molile k materi Terezi zanj. Nekega dne pa je ena od sester odprla vrata in videla žensko, ki je šla mimo; v srcu je začutila, da je to ta, ki jo iščejo. Potrepljala jo je po ramenu ter rekla, naj pride k njim naslednji dan od 9. uri. Ta ženska je bila medicinska sestra iz Španije, ki je prej delala na kliniki za splave, sedaj pa je odlična fizioterapevtka. Bila je ateistka, proti Bogu, proti veri, papežu, duhovnikom in proti vsemu dobremu. Strastno pa je hodila v gore, tudi v Nepalju, a to njenega življenja ni izpolnilo. Ko ji je mož napovedal ločitev, je bila na robu obupa. Že se je odločila za samomor, ko jo je poklical prijatelj šerpa iz Nepala, da potrebujejo pomoč pri reševanju po potresu. Odgovorila je na ta klic in prišla v Nepal.

Ko jo je sestra povabila, naj pride, je bila začudena, ponoči ni mogla spati. Naslednji dan je prišla ob 9. uri. Sestra pa ji je rekla, da naj naslednji dan spet pride, in sicer ob 6. uri, ko je maša. Tudi to noč ni spala in je prišla celo ob 5.45. Pri maši se je spraševala, kam je prišla in ali se je zmotila. Med mašo je v nekem trenutku zagledala Križanega, ki je stopil s križa in je **namesto križanega**

Jezusa postal vstali Jezus. V tistem trenutku je padla na tla in slišala glas, zdelo se ji tako glasno, da bi slišal ves Katmandu: »Dolgo si me zavračala. Dobrodošla v hiši ljubezni!« Takrat je začela jokati in je jokala tri ure. To imenujemo razsvetljenje zavesti, razlitje Svetega Duha. Sestre, ki so bile za njo, so videle, ko jo je objel plamen, kot ognjeni ovoj, od glave navzdol, nad njo pa so bili plameni. Ko se je dvignila, je bila drug človek. Danes kot **Marija iz Himalaje** (prej je bila Maja) pričuje po vsem svetu o svojem spreobrnjenju, tudi na srečanjih **za ugovor vesti**¹. Ve tudi, da je bila na poti v pekel, kajti pomorila je ogromno otrok. Jezus pa jo je pripeljal k sebi, tako kot to želi za vsakega od nas.

Pred nami so odprta vrata v prihodnost in **naša prihodnost se imenuje Jezus**. Nima smisla iskati druge, On nas je odkupil s svojo krvjo. Jezus nas ljubi, pričakuje samo,

da odgovorimo na to povabilo: »Tukaj sem, Gospod, da izpolnim Tvojo voljo. Sledil Ti bom.« Jezus pravi: »Kdor hodi za menoj, ne hodi v temi, temveč bo imel luč življenja« (Jn 8,12). Kot se je to zgodilo Maji – Mariji iz Himalaje.

Pripravila in priredila: Marta Ciraj

Vir: <https://www.youtube.com/watch?v=FztZngIntJU>

[v=FztZngIntJU](https://www.youtube.com/watch?v=FztZngIntJU)

<https://www.youtube.com/watch?v=161Csy5eCwI>

[v=161Csy5eCwI](https://www.youtube.com/watch?v=161Csy5eCwI)

¹ Na konferenci, ki jo je organiziralo Ministrstvo za zdravje škofije Córdoba ter zdravstveno in pravno osebje, je v župniji Matere Božje tolažbe (Cordoba) imela govor o ugovoru vesti, deontološkem pravu in načelih zdravstvene stroke.

Nasvet Maríe iz Himalaje študentom medicine in zdravstvene nege ter njeno stališče o ugovoru vesti proti splavu: <https://youtu.be/blvPWdYHtaw>

MARIJINI OBROKI NA MADAGASKARJU

marijini
obroki

preprosta rešitev
za lačne v svetu

mary's
meals

a simple solution
to world hunger

Eliane z Madagaskarja se je vključila v skupino staršev, ki pomagajo kuhati kosila za vse učence v šoli, ki jo obiskuje tudi njena hči.

Pred tem je Eliane delala le nekaj ur na dan in zaslužila 1 \$ dnevno, saj je morala v času kosila domov, da je svoji hčerki pripravila obrok. S skromnim zaslužkom je le težko priskrbelo kakovostno in hranilno hrano za svojo malo družino.

Uvedba Marijinih obrokov v šoli je spremenila njeno življenje. »Ker ima moja hči hrano v šoli, mi v času kosila ni treba hoditi domov. Tako lahko

povečam število delovnih ur in več zaslužim.«

Zaradi boljšega zaslužka si lahko vsak mesec vzame en dan dopusta, da dela kot prostovoljka pri Marijinih obrokih, pri čemer se izmenjuje s starši drugih otrok. »Rada sodelujem v šolski kuhinji. Navdušena sem, da pripravljamo obroke za otroke. Ko grem zvečer domov, lahko pripravim dobro večerjo tudi za svojo družino, ker dobro zaslužim.«

Madagaskar je ena najrevnejših držav sveta in ima enega največjih deležev podhranjenih otrok, ki nimajo

možnosti za razvoj. S šolsko prehrano se spodbuja oboje: prehranjenost in izobraževanje. Marijini obroki tam delujejo od leta 2018, in sicer z organizacijo »Feedback Madagascar«.

Program šolske prehrane vpliva tudi na širšo skupnost. Ambohimiarina Primary je edina šola v vasi na južni visoki planoti Madagaskarja. Tamkajšnji starši so tako navdušeni nad šolsko prehrano, **da se je obisk šole povečal kar za 25 %**.

»Srečna sem, da ima sedaj Marijine obroke tudi osnovna šola Ambohimiarina«.

Nahraniti otroka preko Marijinih obrokov za celo šolsko leto stane 19 €.

Dragi prijatelji, v maju in juniju 2022 ste darovali 7670 € in tako pomagali 403 otrokom. Marija je vesela vašega dejanja ljubezni. Hvala vam.

Pripravila: Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:

DPM-MIR SLOVENIJA,

Černetova 20, 1000 Ljubljana,

Swift HDELSI22

IBAN SI56 6100 0002 0668 137

SKLIC: **SI00 1983-2002**

NAMEN: **Marijini obroki**

KODA NAMENA: **CHAR**

ROMANJA

Spoštovani romarji! O pogojih v zvezi z epidemijo covid-19 se vsakokrat pozanimajte pri osebi, ki romanje vodi.

Od 8. do 11. septembra. Odhod iz Begunj (4.30) do Kranja, skozi mesta prijav do postanka na Viču (Dolgi most), naprej do Grosuplja (bencinska črpalka Logo) in preko Žužemberka v Vinico ter v Medžugorje. Vse dodatne informacije in prijave: Jurij 041/515-070 ali e-mail jurij.bam@gmail.com

Od 9. do 11. septembra, romanje z župnijama Sv. Duh pri Škofji Loki in Žabnica. Duhovno vodstvo. Informacije: Petra 030/308-686.

Od 16. do 18. septembra. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 18. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 23. do 25. septembra. Vstop je možen v Smledniku, Medvodah, Ljubljani (Rudnik), Grosuplju. Z nami bo duhovnik, jezuit p. Jožko Zajec. Informacije in prijave: na e-naslov romanje.medjugorje@gmail.com ali Tanja 041/487-210, od 15.30 dalje.

Od 7. do 9. oktobra, primorsko romanje v Medžugorje. Odhod Most na Soči (16.15), Tolmin (16.30), Kanal (17.00), Nova Gorica (17.30), Rožna Dolina (17.45), Ajdovščina (18.45), Kozina (19.45), Medžugorje. Prijave in informacije do 15. septembra: Marjan 0039-339-2985233.

Od 7. do 9. oktobra, romanje z župnijo Ljubljana-Štepanja vas. Duhovno vodstvo. Informacije: Petra 030/308-686.

Od 14. do 16. oktobra. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 16. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 14. do 16. oktobra. Odhod iz Ljubljane ob 6.00 zjutraj, nato vožnja mimo Grosuplja, Žužemberka, Vinice. Vrnitev 16. oktobra v poznih večernih urah. Romanje bo potekalo v globoki zbranosti, premišljevali bomo, kako sprejeti križ in ga nositi skupaj z Marijo. Lepo povabljeni tudi tisti, ki iščete življenjskega sopotnika. Vse dodatne informacije : Ivanka 070/766-577.

Od 19. do 23. oktobra, romanje in duhovna obnova s patrom in eksorcistom Rozom Palićem. Informacije in prijave: Roža Brezovar 051/641-012, rozabrezovar@gmail.com

Od 28. do 30. oktobra. Vstop je možen v Smledniku, Medvodah, Ljubljani (Rudnik), Grosuplju. Z nami bo duhovnik, jezuit p. Mio Kekić. Informacije in prijave: na e-naslov romanje.medjugorje@gmail.com ali Tanja 041/487-210, od 15.30 dalje.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Medžugorje, Černetova 20, Ljubljana

Odgovorni urednik: Primož Krečič. **Glavna urednica** (in jezikovni pregled): Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** PARTNER GRAF d.o.o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krašanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Priporočeni dar za kritje stroškov za izdajanje revije je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555

Naj vam Kraljica miru povrne za zvestobo in velikodušnost.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30 na tel.: 041/278-310 ali pišite na e-naslov: narocniki@društvo-mir.si

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

25. avgust 1992: »Dragi otroci! Danes vam želim povedati, da vas imam rada. Ljubim vas s svojo materinsko ljubeznijo in vas vabim, da bi se mi popolnoma odprli, da bi mogla po vsakem izmed vas spreobračati in reševati svet, ki je poln greha in vsega, kar ni dobro. Zato se mi, dragi moji otročki, popolnoma odprite, da bi vas mogla vse bolj voditi k čudoviti ljubezni Boga Stvarnika, ki se vam razodeva dan za dnem. Z vami sem in vam želim razodeti in pokazati Boga, ki vas ljubi. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

MIR Medjugorje
Foto: Radipostaja

Dar za revijo: 2€